

nødvendigt til at dække Udgifterne, og man har senere paa Grundlag af Bestemmelsen om 3 pCt. — som siden gik ned til 2 1/2 og igen op til 2 3/4 — maattet lade Indkomstskatten indbringe betydelig mindre end nødvendigt trods det, som staar i § 1. Saadan har den tidligere Bestemmelse været opfattet.

Nu siger Ordføreren for Forespørgerne: Ja, men naar man har maattet finde sig i, at det gik saaledes den Gang, var det, fordi man havde den faste Skatteprocent, men med den nugældende Lov har det aldrig været Mening, at man skulde kunne have et Underskud, som overføres fra et Aar til et andet, eller et Forbrug af Kapital til Dækning af en Del af Udgifterne, som man ikke havde faaet dækket gennem de Beløb, der vare udskrevne som Indkomstskat. Heller ikke dette kan være rigtigt. Der staar i den saa omstridte § 27, 1ste Stykke, 2det Punktum, først, at for saa vidt det maatte indtræffe i en Valgperiode, at Indkomstskatten skal udskrives med et Beløb, der er mere end en Femtedel udover Grundbeløbet, vil der være at afholde Valg, og dernæst i sidste Punktum: „Den Procent, hvormed Indkomstskattens Grundbeløb er forhøjet paa det Budget, der har givet Anledning til de nye Valg, angiver den højeste Tillægsprocent til Grundbeløbet, som kan bringes til Anvendelse i noget Aar af den tilbageværende Del af den ordinære Valgperiode”. Hvis nu de Herrer i Kommunalbestyrelsen, der holdt paa de 25 pCt., og Ordføreren for Forespørgerne, som i Dag har vedkendt sig det samme, have Ret i, at Budgettet ikke kan holde, at det er et anstrengt Budget, saa maa de Herrer ogsaa have været klare over, at saa vilde det Regnskab, for hvilket Budgettet nu lægges, og for hvilket de selv kun forlangte 25 pCt. Forhøjelse af Grundbeløbet, — altsaa allerede det første Regnskab — efter de Herreres egne Udtalelser bringe et Underskud, som man ikke vilde kunne faa dækket ved Forhøjelse af Skatteprocenten i den tilbageværende Del af Valgperioden. Saa vilde man for den tilbageværende Del af Valgperioden trods det, at der endogsaa gennem et Regnskab forelaa tydeligt Bevis for, at de 25 pCt. ikke vare tilstrækkeligt, være nødt til efter den bogstavretlige Fortolkning af Paragraffen at finde sig i i den tilbageværende Del af Valgperioden at have Aar efter Aar paa Budgetterne og senere ogsaa paa Regnskaberne Underskud. — Man kan saaledes heller ikke fra den Side hævde, at det kan være de to Paragraffers Mening sammenholdt med hinanden, at

der aldrig maa være et Budget med Underskud men altid skal tilvejebringes Balance, en Balance, som endogsaa skal være paa Krone og Øre.

Jeg kan saaledes ikke se, at Mening af § 5 i Loven af 1861 kan være bleven forandret ved at gaa saa at sige ordret over i Loven af 18. April 1910. Skattedirektøren her i København, Molde — det har jeg læst i Bladene, jeg har ikke faaet direkte Meddelelse om det — har indstændig henstillet, at man, hvis man ikke kunde holde sig til de 20 pCt., efter at Budgettet var blevet ændret, vilde tage en Tillægsprocent til Grundbeløbet, som var delelig med 10. Jeg sætter nu, at Københavns Kommunalbestyrelse havde fundet, at der var Grund til at tage Hensyn hertil, og havde sagt: Ja, ganske vist udkræves der ikke mere end 25 pCt.s Tillæg, men af Hensyn til, at Beregningen lettere foretages, og under Hensyn til, at vi kunne risikere, at Udgiften stiger i de Aar, som ere tilbage af Valgperioden, holde vi os paa den sikre Side og tage 30 pCt.s Forhøjelse. Saa kunde Formanden i Borgerrepræsentationen — jeg skal ikke sige noget som helst om hans Berettigelse til de Udtalelser, han har gjort ved Fremsendelsen af Budgettet til Magistraten — med lige saa stor Ret have skrevet til Magistraten, at han fandt Anledning til at henlede Magistratens Opmærksomhed paa, at denne Vedtagelse med de 30 pCt. ikke var i Overensstemmelse med Loven, for Lovens § 1 kræver kun det, som er nødvendigt; hvis dette skal forstaaes bogstaveligt, er det ene lige saa ulovligt som det andet; man har kun Ret eller Pligt til at tage akkurat lige det nødvendige.

Det, som jeg da ved at se rent praktisk paa Sagen har ment maatte være den eneste mulige Forstaaelse af Bestemmelsen i § 1 sammenholdt med § 27 — selvfølgelig maa der ogsaa tages Hensyn til, at man i en Valgperiode kan blive nødt til at tage store Underskud, fordi man ikke kan forhøje mere, end der een Gang er forhøjet — er, som det er sagt i Ministeriets Skrivelse, at der ikke vil være noget til Hinder for, at mindre Beløb kunne overføres fra det ene Aar til det andet. Hvis man havde vedtaget at gaa op til 30 pCt.s Forhøjelse, vilde der, selv om det havde givet næsten 300,000 Kr. for meget, paa den anden Side heller ikke have været noget til Hinder for at overføre dette Beløb. Det er som sagt den Betragtning, jeg er kommen til ud fra mit kommunale praktiske Arbejde gennem